

Virág Csaba

Harsonatanár, karmester, munkacsoport-vezető, koordinációs-vezető

Symphonia Alapfokú Művészeti Iskola

viragcsaba@symphonia.hu

Viszonylag későn, az Általános iskola 8. osztályában kezdtem zenét tanulni. A legtöbb gyerekhez hasonlóan zongorista szerettem volna lenni, de mikor felvételiztem a zeneiskolába, hamar a tudtomra adták, hogy valamilyen másik hangszert kellene választanom, mivel a zongorához már túl idős vagyok. Nem örültem neki, de egy kedves tanár úr körbevezetett az iskolában és szelíden terelgetett az ütő tanszak felé. Csöppet sem bántam, hiszen nem voltak komoly terveim a zenével kapcsolatban, csak úgy gondoltam, hogy menő lenne valamilyen hangszeren játszani. 16 éves voltam, amikor egy hirtelen jött gondolattól vezérelve megkérdeztem a harsonatanárt, hogy járhatnék-e hozzá harsonázni. Szerencsére igent mondott és ekkor kezdődött el az a pályafutás, melyet az alábbiakban részletezni fogok. Szinte az első héten kiderült számomra, hogy nekem könnyű jól megtanulnom a harsonán játszani és szívesen töltöttem a hangszeremmel annyi időt, amennyit csak tudtam. Amikor 18 éves lettem, már egyértelmű volt, hogy zenei pályán képzelem el az életemet. A szüleim ennek egyáltalán nem örültek. Azt mondák, hogy ha zenélni akarok, hát tegyem, de most, hogy már nagykorú vagyok, tartsam el magam. Nem is igazán fogtam fel akkor még, hogy ez mit is jelent valójában. Augusztus közepén azt kérdezte a főtárgy tanárom, hogy lenne-e kedvem tanítani. Természetesen boldogan mondtam, hogy igen, nagyon is. 1993 szeptember 1-én, 18 évesen töltöttem be az első harsona-tuba tanári állásomat a Mezőtúri Állami Zeneiskolában. Nagyon kedves volt velem mindenki. Az Igazgató úr és a felesége - aki szolfézsztanár volt az iskolában -, szinte a fiaként bánt velem. Sokat köszönhetek nekik, hiszen semmit sem tudtam arról, hogy mekkora felelősséggel jár egy tanszakot vezetni, felépíteni, a növendékeket megtartani, stb. Még abban a tanévben sikeresen felvételiztem a Miskolci Bartók Béla Zeneművészeti szakközépiskolába, ahol 1994 szeptemberében szakmai tagozatos tanuló lettem. Elég hamar lett újabb lehetőségem a tanításra, ezúttal a szülővárosomban, Tiszafüreden. Fájó szívvel, de búcsút vettem Mezőtúrtól, hiszen összehasonlíthatatlanul könnyebb lett az életem, mikor Tiszafüredre kerültem. Arról nem is beszélve, hogy a mesterem mellett tanulhattam a szakmát. Csodálatos évek voltak ezek. Tanulmányaim során megismerkedtem a Szimfonikus zenekari munkával, számos Fúvószenekarban játszhattam, nem beszélve a sok-sok rézfúvós quartett, quintett

formációról és a műfaj királyáról a nagy rézfúvós együttesről. Ezek alatt az évek alatt beutaztam Európát, minden nyarat valamelyik tenger partján töltöttem különböző fesztiválokon. Nagyon élveztem. A Főiskolát gond nélkül sikerült elvégezni, majd egy év kihagyás után az egyetemi képzést is. Főiskolásként nagy megtiszteltetés volt a Tiszafüredi Fekete László Zeneiskolában tanítani. Növendékeim indulhattak megyei és országos versenyeken, ahol mindig szépen is szerepeltek. Megalapíthattam a Praetorius Rézfúvós Együttest az iskola tanulóiból. Együttesem rendszeresen képviselte az iskolát és a várost különböző rendezvényeken. Nagyon szép évek voltak, de 2006-ban valami megváltozott. Úgy éreztem, hogy bár én nagyon hálás vagyok, hogy ott dolgozhatok, mégis talán egy kicsit méltatlanul bánnak velem. 2016 nyarán, mikor éppen fontolgattam, hogy mitévő legyek, felhívott a Szendrői Zeneiskola Igazgatója, hogy vállalnék-e állást az iskolájában. Az első személyes találkozásunk alkalmával meg tudtunk egyezni. A Szendrői Ujj Viktor Géza Alapfokú Művészeti Iskola harsonatanára lettem tehát. Ez volt az első olyan állásom, ahol tényleg teljesen önálló, teljes jogú harsonatanár lehettem. Ettől kezdve 2019-ig, 13 éven át tanítottam Szendrőben. Vezettem a Fúvószenekart, mellyel számos hazai és nemzetközi megmérettetésen sikeresen szerepeltünk. 2014 szeptemberében egy jelentős változás állt be az életemben. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat és a Symphonia Alapítvány egy szociális program elindításához keresett zenetanárokat. A cél az, hogy a zenetanulás eszközével értékteremtő közösségeket hozzunk létre. Egyértelmű volt számomra, hogy részt akarok venni ebben a munkában, hiszen Szendrőben valami egészen hasonló létrehozása fölött bábáskodtam éveken át. Egy év múlva a Szimfónia program lezárult. Az egy év tapasztalat éppen elég volt ahhoz, hogy eldöntsem, ezt a fajta zenetanítást akarom csinálni, hiszen úgy láttam, hogy nagyon szép eredményeket tudunk elérni a mélyszegénységben élő hátrányos és halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek zenei nevelésén keresztül. 2015 szeptember 1.-től Symphonia Alapfokú Művészeti Iskolaként folytattuk a megkezdett munkát. A filozófiánk abban a tekintetben nem változott, hogy továbbra is nagy hangsúlyt fektetünk növendékeink látókörének kiszélesítésére, személyiségük fejlesztésére. Központi helyet foglal el iskolánkban a zenekari munka, melynek során növendékeink szociális kompetenciái nagymértékben fejlődnek. Kollégáimmal együtt hiszünk abban, hogy az a gyerek, aki értékteremtő munkát végezve együtt tud működni társaival gyermekkorában, szívesen össze tud hajolni a szolamtársaival egy szép akkord megszólalása érdekében, az felnőtt életében is sokkal együttműködőbb lesz. Ezáltal a társadalomba való beilleszkedés folyamatát elő tudjuk segíteni. A Symphonia Alapfokú Művészeti Iskolában harsonát, tubát tanítok, vezetem az intézmény több zenekarát, koordinációs-vezetőként és munkacsoport-vezetőként segítem a kollégáim munkáját. 2017-ben Gyakorlatvezető Mentortanár szakvizsgát szereztem az egri Eszterházy

Károly Egyetemen. Azóta ifjú kollégáim mentortanáráként is dolgozom. Nagy örömet jelent számomra ez a munka, hiszen elsősorban az intézménybe való beilleszkedés elősegítése a feladatom, ezáltal jól megismerhetem a fiatal kollégákat. 2019-ben szintén az egri Eszterházy Károly egyetemen Közoktatás-vezető és pedagógus szakvizsga oklevelet szereztem. Jelenleg a Debreceni Egyetem karmester művész Fúvószenekari karnagy szakirányán végzem tanulmányaimat, hamarosan diplomát szerzek.